

Fabián Estapé

Estapé respon

Duran i Lleida i el tacticisme fiscal

—El conseller d'Economia català, Andreu Mas-Colell, vincula la millora de l'economia catalana a l'assoliment d'un pacte fiscal català. És l'única via d'escapament que té Catalunya?

—Deu ser així, vist des de les altures. Poc marge de maniobra hi ha, és cert.

—Quin pla B té el conseller si Madrid planta CiU en aquesta reivindicació?

—Bé en deu tenir un, però no ens el diran pas. Ara bé, no poden confiar gaire que a Madrid els donin res, perquè dependrà, sobretot, de l'aritmètica parlamentària. Si CiU no és necessària, els clavaràn una puntada i au. Sense compassió.

—El conseller també ha assegurat que Espanya té la viabilitat assegurada encara que Catalunya tingués un sistema fiscal propi que l'escanyés molt menys. Sobreviuria finançament o no, una Espanya sense Catalunya?

—Fa temps que ho dic, que la nostra dependència amb la resta d'Espanya és recíproca. Ens necessiten i els necessitem, i precisament aquesta dependència mútua ens genera moltíssims problemes.

—A Alemanya, els *länder* tenen limitat per llei un màxim d'aportació a l'estat, per a evitar una espoliació fiscal creixent. Podria establir-se aquesta limitació a l'estat, que afecta fonamentalment Catalunya, el País Valencià i les Illes?

—S'hauria d'aprovar al Congrés, i ja us puc assegurar que mai no s'aprovarà. Naturalment, seria una bona mesura per a equilibrar l'espoliació fiscal, reconeguda també per l'estat.

—Fins a quin punt les retallades que ha d'aplicar l'executiu català poden passar factura a CiU a les eleccions espanyoles, quan justament haurà de ser decisiva si vol negociar un pacte fiscal?

—Creieu que Duran i Lleida consentirà que CiU voti res que no li convingui a ell? En Duran ja deu tenir concedida alguna butlla a Madrid per si de cas CiU fa figa. El seu tacticisme és impressionant, i ja té traçat el camí cap al Ministeri d'Afers Estrangers.

—Professor Estapé, després de les primàries del PSC a Barcelona, ja sabem que Jordi Hereu repetirà com a alcaldable. Us esperàveu la victòria?

—Quina victòria! No pensava que se'n sortís tan bé. Tenia tots els números perquè ningú no el volgués ni com a alcalde ni com a president de l'escala.

—I per què creieu que Montserrat Tura ha fracassat entre la militància? Només perquè no viu a Barcelona?

—Ha pesat massa la rivalitat entre Barcelona capital i la resta de la província. La candidatura d'Hereu feia fàstic, però hi ha hagut la idea d'accentuar fins a extrems absurds aquesta rivalitat. I Tura ha perdut.

—Tura aspirarà a rellevar José Montilla al congrés que faci el PSC?

—Si no hi aspira Carme Chacón, ho intentarà. De segur que Tura no té previst de quedar-se en un seient de la mesa del Parlament i prou.

—Reeixirà la proposta encapçalada per Raimon Obiols de sacsejar el partit?

—No. No servirà de res. Tot moviment que surti del PSC sense comptar amb Iceta se'n va pel pedregar.

—Qui podria ser el pròxim candidat del PSC a la Generalitat?

—La persona adequada és Antoni Castells. És l'home més format del PSC. Però és tan difícil que ho sigui...

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Pressupostos i política

Les retallades als pressupostos públics són una bona oportunitat per a repensar i valorar quina és la magnitud que uns i altres considerem desitjable per al sector públic de l'economia. Una manera de dir que ens convé de discutir sobre la importància que volem que tingui l'administració en el conjunt de l'activitat.

Tradicionalment, els governs d'esquerra són partidaris d'una àmplia presència de l'estat en l'economia, i en aquest sentit recordem les crítiques que s'han fet a Barack Obama acusant-lo (per a molts mitjans americans era efectivament una acusació) de socialista.

Ara les circumstàncies li faran aplicar un pressupost públic molt més minso que no havia pensat quan era candidat.

Com que el volum i la qualitat de la despesa pública són un indicador de quina és la política econòmica aplicada, l'anàlisi de les partides que sofreixen les retallades més importants i quines es mantenen ens dóna pistes per a valorar la política de cada govern. Menys despesa en les responsabilitats socials i més diners públics canalitzats cap al salvament d'entitats financeres difícilment pot ser titllat de socialista.

Al Regne Unit, les retallades dels serveis socials són probablement coherents amb les propostes polítiques de la coalició al govern. Per a suavitzar-les, els liberal-demòcrates, que no podem classificar com la dreta convencional però que tampoc no podríem anomenar socialistes, expliquen que es tracta de retornar més responsabilitats a la societat civil. En aquest sentit, prefereixen parlar de *societat gran* i eviten de reconèixer que fan l'estat més petit.

I quant a nosaltres, què?

UAB